

Књига пророка Јои́ла и Лаодикијска адвентистичка црква седмога дана - Број тридесет четири

Jeff Pippenger
2026-01-27

Број тридесет и четири

Да би у пустињи постојао глас, мора постојати пустиња. У јулу 2023. године почео је да се чује глас који је објављивао да Лав из племена Јудина тада скида печат са откривења о самоме Себи, онако како је изложено у првом поглављу књиге Откривење. Разочарање у суботу, 18. јула 2020, отпочело је три и по дана из Откривења једанаест, који су се завршили у суботу, 30. децембра 2023. Те суботе, по први пут од јула 2020, Future for America је јавно говорио на једном Zoom састанку.

Од тог тренутка, Откривење Исуса Христа прогресивно се отвара. Започело је откривењем речи „истина“, за коју се потом увидело да представља оквир од три корака, назначен првим, тринаестим и двадесет другим словом хебрејског алфавета, која, када се саставе, образују реч „истина“. Три корака представљена у оквиру речи „истина“ била су стара истина, постављена у ново окружење.

Годинама смо показивали да су три корака — двориште, свето место и Светиња над светињама — били паралелни са три дела Светога Духа: Он осведочава о греху у дворишту, објављује праведност у светом месту и суди у Светињи над светињама. Утврдили смо да се ова три корака испољавају кроз целокупну Божју Реч, али су сва та разумевања, од 2023. године, била увеличана у оквиру „истине“. Узети стару истину и поставити је у нови оквир истине јесте оно што Христос чини док поступно скида печат са Своје Речи. „Пустиња“ која се окончава 2023. године представља пророчко „време краја“, када се пророчанство отпечаћује. То пророчанство јесте откривење Исуса Христа, који је „Истина“.

„У време Спаситеља, Јевреји су тако прекрили драгоцене драгуље истине смећем предања и басни, да је било немогуће разликовати истинито од лажнога. Спаситељ је дошао да уклони смеће сујеверја и дуго негованих заблуда, и да драгуље Божје речи постави у оквир истине. Шта би Спаситељ учинио када би сада дошао к нама као што је дошао Јеврејима? Морао би да обави слично дело уклањања смећа предања и обреда. Јевреји су били веома узнемирени када је Он чинио то дело. Изгубили су из вида првобитну Божју истину, али ју је Христос поново изнео пред њих. Наш је посао да ослободимо драгоцене Божје истине од сујеверја и заблуде. Какав нам је посао поверен у јеванђељу!“ Review and Herald, June 4, 1889.

„Наш је посао да драгоцене Божје истине ослободимо од сујеверја и заблуде“ и да „драгуље Божје Речи поставимо у оквир истине“. Године 2023. Господ је увео оквир истине, у структури представљеној речју „истина“. Тај оквир износи на видело „изворне“ истине

„Божје“.

„Прах и рушевине заблуде затрпали су драгоцене драгуље истине, али Господњи радници могу открити та блага, тако да ће хиљаде гледати на њих са усхићењем и страхопоштовањем. Анђели Божји биће уз понизног радника, дајући милост и божанско просветљење, и хиљаде ће бити наведене да се моле с Давидом: ‘Отвори очи моје да бих видео чудеса закона твојега.’ Истине које су вековима биле невидљиве и занемарене, засјаће из просветљених страница Божје свете речи. Цркве уопште, које су чуле, одбиле и погазиле истину, чиниће још безбожније; али ‘разумни’, они који су поштени, разумеће. Књига је отворена, и речи Божје допиру до срца оних који желе да познају Његову вољу. При силном покличу анђела с неба који се придружује трећем анђелу, хиљаде ће се пробудити из обамрлости која је вековима држала свет, и видеће лепоту и вредност истине.“ Review and Herald, December 15, 1885.

„Gospodnji radnici“ који су „mudri“ i „koji su poštени“ „razumeće“ i „otkriće“ „blaga, tako da će hiljade gledati na njih s radošću i strahopoštovanjem“. Nažalost po laodikejski adventizam, nisu oni ti koji se bude iz svoje obamrlosti pri glasnom pokliču trećег anđela, jer to je nedeljni zakon, a to je za adventizam mnogo prekasno da bi se probudio. Radnici jedanaestoga časa bude se iz svoje „obamrlosti“ „pri glasnom pokliču anđela koji se pridružuje trećem anđelu“ prilikom uskoro dolazećег nedeljnog zakona. Od 2024. godine, „istine koje su vekovima bile nevidene i zanemarivane“ plamtile su „sa obasjаних stranica Božје свете Reči“.

У Исаији 22:22 Елијакиму је дат кључ, а у Матеју 16 Петру су дати кључеви царства.

И кључ дома Давидовог метнућу на његово раме; те ће он отворити, и нико неће затворити; и затвориће, и нико неће отворити. Исаија 22:22.

„Кључ“ је дат Филадельфији, јер је то једино друго место у Писму где се помиње кључ отварања и затварања.

И анђелу цркве у Филадельфији напиши: Ово говори Свети, Истинити, Онај који има кључ Давидов, који отвара, и нико не затвара; и затвара, и нико не отвара: Знам твоја дела; ево, поставих пред тобом отворена врата, и нико их не може затворити; јер имаш мало снаге, и одржао си моју реч, и ниси се одрекао имена мога. Откривење 3:7, 8.

При последњем сусрету са зановетљивим Јеврејима, Христос је поставио питање на које Јевреји нису могли да одговоре.

А када се фарисеји беху сабрали, Исус их упита говорећи: Шта мислите о Христу? Чији је син? Рекоше му: Син Давидов. Рече им: Како га онда Давид духом назива Господом, говорећи: Рече Господ Господу мојему: Седи мени с десне стране, док положим непријатеље твоје подножјем ногама твојим? Ако га, дакле, Давид назива Господом, како му је син?

И нико му не могаше одговорити ни речи; нити се ико од тога дана усуди да Му више постави иједно питање. Матеј 22:41–46.

Јевреји нису били у стању да разумеју пророчки однос између Давида и Христа, јер им је недостајао пророчки кључ за разумевање библијског језика, ред по ред. Христос је окончао Своје општење с Јеврејима указујући да се њихова слепоћа заснива на њиховој неспособности да право управљају речју истине. Он је указао да, ако бисте разумели Мојсија, разумели бисте и Христа; али они нису разумели Писма за која су тврдили да их подржавају и бране.

„Кључ“ „дома Давидовог“ био је дат милеритима, који су били црква у Филаделфији. Тај „кључ“ био је реформаторски покрет који је био представљен отвореним и затвореним вратима. Од 1798. до 1863. године милеритски покрет прелазио је из искуства Филаделфије у искуство Лаодикије, док је од покрета постајао црква. Једна врата су се отворила и једна врата су се затворила 19. априла 1844, као што су се једна врата отворила и једна врата затворила 22. октобра 1844, као што су се једна врата отворила и једна врата затворила 1863. године.

Елијаким је имао кључ, али Петру су били дати „кључеви“. Кључ у једнини била су затворена врата из 1844. године.

„Предмет светилишта био је кључ који је откључао тајну разочарања из 1844. године. Он је отворио погледу целовит систем истине, повезан и складан, показујући да је Божја рука управљала великим адвентним покретом и откривајући садашњу дужност тиме што је изнео на видело положај и дело Његовог народа.“ Велика борба, 423.

Предмет Светилишта био је кључ који је откључао затворена врата 1844. године, али и Петру су били дати кључеви царства.

А Исус одговори и рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин; јер ти то није открило тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овом камену сазидаћу цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што год свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што год разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Матеј 16:17–19.

Ред по ред, Филаделфији, последњој заветној невести представљеној у Петру, дат је кључ дома Давидовог, као и кључеви Царства небеског. Кључ дома Давидовог јесте последња тема око које је Исус ступио у расправу са фарисејима.

А када се фарисеји беху окупили, Исус их упита говорећи: Шта мислите о Христу? чији је син? Рекоше му: Син Давидов. Рече им: Како га, дакле, Давид духом назива Господом, говорећи: Рече Господ Господу мојему: Седи мени с десне стране, док положим непријатеље твоје за подножје ногама твојим? Ако га, дакле, Давид назива Господом, како му је син?

И нико не могаше да Му одговори ни речи; нити се ко усуди од тога дана да Га више ишта запита. Матеј 22:41–46.

Тема о Давиду и његовом Господу јесте управо оно чиме Петар започиње на Педесетницу у горњој соби о трећем часу. Тема која је затворила врата општења између фарисеја и Христа

јесте кључ којим се Петар послужио да отвори врата горње собе на Педесетницу.

Јер Давид не узиђе на небеса; него сам говори: Рече Господ Господу мојему: Седи мени с десне стране, док положим непријатеље твоје за подножје ногама твојим. Стога нека поуздано зна сав дом Израиљев да је Бог учинио и Господом и Христом тога истог Исуса, кога ви распесте.

А када то чуше, потресоше се у срцу, и рекоше Петру и осталим апостолима: Људи и браћо, шта да чинимо?

Тада им Петар рече: Покајте се, и нека се сваки од вас крсти у име Исуса Христа за опроштење грехова; и примићете дар Светога Духа. Јер је обећање за вас, и за децу вашу, и за све који су далеко, колико год их призове Господ Бог наш. И многим другим речима сведочаше и опомињаше, говорећи: Спасите се од овога поквареног нараштаја. Тада се крстише они који радо примише његову реч; и у тај дан придода им се око три хиљаде душа. Дела апостолска 2:34–41.

Петар је имао кључеве да свезује или разрешује, и када је то чинио, небо је било сагласно са Петровим поступком. Петар представља Божанство и човечанство који заједно делују како би скинули печат са истина Божје Речи. Када се те истине отпечате, оне се представљају као знање.

„Кључ знања у Христово доба био је одузет од оних који су га, да откључају ризницу мудрости у старозаветним Писмима, требало да држе. Рабини и учитељи су, у суштини, затворили царство небеско сиромашнима и невољнима, и оставили их да пропадну. У Својим беседама Христос им није износио многе ствари одједном, да не би помео њихов ум. Сваку је тачку чинио јасном и разговетном. Није презирао понављање старих и познатих истина у пророштвима ако би оне служиле Његовој намери да усади идеје.“

„Hristos je bio Začetnik svih drevnih dragulja istine. Delovanjem neprijatelja, ove istine bile su potisnute. Bile su odvojene od svog pravog mesta i stavljene u okvir zablude. Hristovo delo bilo je da ponovo uskladi i učvrsti dragocene dragulje u okviru istine. Načela istine koja je On sam dao da blagoslove svet, bila su, posredstvom sotonskog delovanja, zatrpana i naizgled iščezla. Hristos ih je izbavio iz ruševina zablude, dao im novu, životnu silu i naložio im da svetle kao dragoceni dragulji i da ostanu postojana zauvek.“

„Сам Христос могао је да употреби било коју од ових старих истина, а да не позајми ни најмању честицу, јер је Он све њих био зачео. Он их је утискивао у умове и мисли сваког нараштаја, а када је дошао на наш свет, преуредио је и оживео истине које су постале мртве, чинећи их снажнијима на корист будућих нараштаја. Исус Христос је био Тај који је имао силу да избави истине из рушевина и да их поново да свету са више него њиховом првобитном свежином и силом.“ Manuscript Releases, volume 13, 240, 241.

Петрови кључеви били су да везују и да разрешују, а Петар представља последњу хришћанску невесту, која је сто четрдесет и четири хиљаде. Порука везивања Петра, представљена у сведочанству сто четрдесет и четири хиљаде, јесте запечаћење. Порука разрешивања Петра у сведочанству сто четрдесет и четири хиљаде јесте ислам трећег аваја.

„Тада сам видела трећег анђела. Мој анђеоло пратилац рече: ‘Страшно је његово дело. Узвишена и страховита је његова мисија. Он је анђеоло који треба да одвоји пшеницу од кукоља и да запечати, односно свеже, пшеницу за небеску житницу. Ове ствари треба да закупе сав ум, сву пажњу.’“ Early Writings, 119.

Снопови пшенице који су повезани представљени су приносом првине пшенице о Педесетници, који би, као принос за потресање, представљао подизање заставе сто четрдесет и четири хиљаде. Печаћење Божјег народа јесте Петрова унутрашња порука, која се одиграва током историје ислама трећег јавља, који се поступно ослобађа од 11. септембра надаље.

И после овога видех четири анђела где стоје на четири угла земље, држећи четири ветра земаљска, да ветар не дува на земљу, ни на море, ни на иједно дрво. И видех другога анђела где узлази од истока сунчаног, који имаше печат Бога живога; и повика силним гласом ка четири анђела, којима беше дано да кваре земљу и море, говорећи: Не кварите ни земље, ни мора, ни дрвета, док не запечатимо слуге Бога нашега на челима њиховим. Откривење 7:1–3.

Та четири ветра, која су задржана током запечаћења Божјег народа, била су пуштена 11. септембра, а затим их је задржао Џорџ Буш млађи. Спољашња порука Петра јесте ислам, а попуштање и задржавање ислама јесте спољашња порука која се провлачи кроз време запечаћења. Петрова човечност повезана је с Божанством, јер кључеви који су му дати представљају сагласност између неба и земље.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Тама злага обавија оне који занемарују молитву. Шапатом изречена искушења непријатеља наме их на грех; и све је то зато што не користе предности које им је Бог дао у божанској установи молитве. Зашто би синови и кћери Божје оклевали да се моле, кад је молитва кључ у руци вере којим се отвара небеска ризница, где се чувају безгранична богатства Свемоћи? Без непрестане молитве и будног бдења у опасности смо да постанемо немарни и да скренемо с правог пута. Противник непрестано настоји да запречи пут ка престолу милости, да усрдном молбом и вером не бисмо задобили благодат и силу да се одупремо искушењу.“

„Постоје извесни услови под којима можемо очекивати да ће Бог чути и услишити наше молитве. Један од првих међу њима јесте да осећамо своју потребу за Његовом помоћи. Он је обећао: ‘Јер ћу излити воду на жеднога и потоке на суху земљу.’ Исаија 44:3. Они који гладују и жедне за правдом, који чезну за Богом, могу бити сигурни да ће се наситити. Срце мора бити отворено за утицај Духа, иначе се Божји благослов не може примити.“

„Наша велика потреба сама по себи представља аргумент и најречитије заступа нашу ствар. Али Господа треба молити да нам учини ово. Он каже: ‘Иштите, и даће вам се.’ И: ‘Који Свога Сина не поштеде, него Га предаде за све нас, како, дакле, да нам с Њиме све не дарује?’ Матеј 7:7; Римљанима 8:32.“

„Ако безакоње гледамо у својим срцима, ако се држимо било ког познатог греха, Господ нас неће услишити; али молитва покајничке, скрушене душе увек се прима. Када се исправе сва позната зла, можемо веровати да ће Бог одговорити на наше молбе. Наша сопствена заслуга никада нас неће препоручити Божјој наклоности; достојност Исуса јесте оно што ће нас спасти, Његова крв је оно што ће нас очистити; ипак, и ми имамо дело које треба да извршимо испуњавајући услове прихватања.“

„Још један чинилац истрајне молитве јесте вера. ‘А без вере није могуће угодити Богу; јер онај који приступа Богу треба да верује да Он постоји и да награђује оне који Га усрдно траже.’ Јеврејима 11:6. Исус је рекао Својим ученицима: ‘Зато вам кажем: све што иштете у својој молитви, верујте да ћете примити; и биће вам.’ Марко 11:24. Да ли Му верујемо на Његову реч?” Пут Христу, 94–96.

„Ево поуке за младе људе који тврде да су Божје слуге, да носе Његову поруку, и који су узвишени у сопственој оцени. Они у свом искуству не могу указати ни на шта нарочито, као што је могао Илија, а ипак сматрају да су изнад вршења дужности које им изгледају ниске. Они неће да сиђу са свога проповедничког достојанства да би извршили потребну службу, бојећи се да би тиме обављали посао слуге. Сви такви треба да уче из Илијиног примера. Његова реч затворила је ризнице неба, росу и кишу, од земље за три године. Само је његова реч била кључ да се небо отвори и донесе пљускове кише. Бог га је почастиио док је уносио своју једноставну молитву у присуству цара и хиљада Израиљаца, као одговор на коју је огањ синуо с неба и запалио жртву на жртвенику. Његова рука извршила је Божји суд погубивши осам стотина и педесет Валових свештеника; па ипак, после исцрпљујућег труда и најславније победе тога дана, он, који је могао да донесе облаке и кишу и огањ с неба, био је вољан да изврши службу најамника и да трчи пред Ахавовим колима у тами и по ветру и киши, да послужи владару кога се није бојао да укори у лице због његових греха и злочина. Цар је прошао кроз капију. Илија се увио у свој плашт и легао на голу земљу.“ Testimonies, volume 3, 287.